

Sygn. akt VIII U 2293/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 stycznia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Teresa Kalinka
Protokolant:	Ewa Grychtol

po rozpoznaniu w dniu 16 stycznia 2014 r. w Gliwicach

sprawy O. F.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o wysokość świadczenia

na skutek odwołania O. F.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 30 lipca 2013 r. **nr** (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przelicza emeryturę O. F. z zastosowaniem wskaźnika wysokości podstawy wymiaru w wysokości 84,93 %.

(-) SSO Teresa Kalinka

\

Sygn. VIII U 2293/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 30 lipca 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. dokonał przeliczenia emerytury O. F. w ten sposób, że wskazał, iż wwpw z poprzedniej decyzji przyjęty do obliczenia emerytury wynosi 80,22%. Wysokość emerytury wyniosła brutto 1832 złotych.

Ubezpieczona w odwołaniu domagała się zmiany decyzji poprzez przyjęcie wwpw w wysokości 84,93%. Wskaźnik w takiej wysokości był przyjęty w decyzji z dnia 25 lipca 2013 roku, a wysokość emerytury wyniosła 1891 złotych.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania, ponieważ wwpw w wysokości 84,93% ustalono w decyzji z dnia 12 września 2008, kiedy przyznano ubezpieczonej emeryturę. Wówczas błędnie przyjęto, że zarobki w roku 1991 wyniosły 26 825 700 złotych, podczas gdy faktycznie ubezpieczona zarobiła 16 825 700 złotych. Wliczono wartość świadczeń

rekompensacyjnych. Wpłynęło to na zawyżenie wwpw świadczenia. Zaskarżoną decyzją organ rentowy naprawił swój błąd i obecnie wysokość emerytury została ustalona prawidłowo.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

O. F. jest uprawniona do emerytury od 14 sierpnia 2008 roku, to jest od daty ukończenia 55 roku życia. W. ustalono biorąc pod uwagę wynagrodzenie z 10 lat kalendarzowych: to jest od stycznia 1989 roku do grudnia 1998 roku. Wyniósł on 84,93%. Został on zawyżony, ponieważ przy jego ustalaniu przyjęto w roku 1991 zarobek w wysokości 29 585 700 złotych. Z druku Rp-7 z dnia 14 sierpnia 2008 roku wynika, że ubezpieczona w roku 1991 osiągnęła wynagrodzenie w wysokości 16 825 700 złotych oraz otrzymała świadectwa rekompensacyjne w wysokości 9 000 000 złotych (k. 17 i 20 a.e.) Organ rentowy ustalając wwpw dodał popełnił błąd przyjmując, że wynagrodzenie wyniosło 26 825 700 złotych, zamiast 16 825 700 złotych. Dodał kwotę 2 760 000 złotych stanowiącą wartość świadczeń rekompensacyjnych uwzględnianą przy ustalaniu wysokości podstawy wymiaru emerytury. (k. 29 a.e.). Tak wyliczona kwota wyniosła 29 585 700, a więc została zawyżona o 10 000 000 złotych.

W dniu 30 grudnia 2012 roku ubezpieczona złożyła wniosek o przyznanie emerytury w związku z osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego. Decyzją z dnia 23 stycznia 2013 roku wniosek załatwiono odmownie.

Decyzją z dnia 11 czerwca 2013 roku dokonano przeliczenia emerytury poprzez doliczenie nowych okresów składkowych. Wwpw nadal wynosił 84,93%. Kolejną decyzją z dnia 25 lipca 2013 roku ponownie przeliczono emeryturę zwiększając wymiar okresów składkowych. Wysokość emerytury została ustalona na kwotę 1899,05 złotych. W dniu 30 lipca 2013 roku organ rentowy skorygował swój błąd z poprzednich decyzji przyjmując prawidłowy wwpw w wysokości 80,22%. Wskaźnik ten uległ zmniejszeniu, ponieważ przyjęto prawidłową kwotę wynagrodzenia z roku 1991. Emerytura została obniżona do kwoty 1832 złotych.

Stan faktyczny jest bezsporny. Wynika z akt emerytalnych. Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie tych akt.

Sąd zważył, co następuje:

Nie można zgodzić się ze stanowiskiem organu rentowego, że do zawyżenia wwpw doszło wskutek wliczenia do podstawy wymiaru świadczenia wartości świadczeń rekompensacyjnych. Organ rentowy ustalając prawo do emerytury i jej wysokość przyjął prawidłową wartość świadectw rekompensacyjnych z roku 1991 i 1992. Zawyżenie wwpw było wynikiem oczywistej omyłki rachunkowej, bowiem sumując wartość świadczeń rekompensacyjnych i wysokość wynagrodzenia zamiast kwoty 16 825 700 wydrukowano 26 825 700 złotych (k. 29 a.e.)

Decyzje z dnia 11 czerwca 2013 roku, 25 lipca 2013 roku nie dotyczą ustalenia prawa do nowej emerytury, ale stanowią przeliczenie emerytury, do której ubezpieczona jest uprawniona od ukończenia 55 roku życia. Zaskarżona decyzja koryguje błąd w zakresie ustalonego wwpw. Takie działanie organu rentowego nie znajduje podstawy prawnej w ustawie z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS. Art. 114 ust. 1a tej ustawy został uchylony. Pozwalał on na ponowne ustalenie emerytury lub jej wysokości, jeżeli przedłożone dowody nie dawały podstaw do ustalenia takiej wysokości emerytury, która wynikała z prawomocnej decyzji. Trybunał Konstytucyjny uznał to unormowanie za niezgodne z zasadą zaufania obywateli do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 oraz z art. 67 ust. 1 Konstytucji RP. Zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego, z dnia 28 lutego 2012 r. (Dz.U.2012.251). wymieniony wyżej przepis utracił moc z dniem 8 marca 2012 r.

Zdaniem sądu ustalony stan faktyczny wskazuje na to, że zawyżenie emerytury było wynikiem błędu pracownika organu rentowego. Organ rentowy dysponował pełną dokumentacją pozwalającą na ustalenie wysokości świadczenia już w roku 2008 i obecnie korygowanie błędu na niekorzyść ubezpieczonego przy przeliczaniu świadczenia (ponownym ustalaniu wysokości w rozumieniu art. 114 ust. 1 ustawy emerytalno – rentowej) jest niedopuszczalne.

W związku z tym zaskarżoną decyzję zmieniono na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc.